

full DOMINICAL

CARTA DOMINICAL

† CARDENAL JOAN JOSEP OMELLA OMELLA
Arquebisbe de Barcelona

Perseguits

Persecucions trepidants i intrigues d'espionatge han estat objecte de moltes pel·lícules en la història del cinema.

La nostra història, lamentablement, també està plena de persecucions de persones; persones que han estat i són perseguides en molts països, no pels seus actes, com a les pel·lícules, sinó per les seves creences.

Ajuda a l'Església Necessitada coneix bé aquesta realitat i recentment ha presentat el seu informe anual en què inclou dades molt preocupants sobre la situació de molts catòlics al món, persones que sovint viuen amb temor i són rebutjades per la seva fe. La tendència és cada vegada més alarmant, en un de cada tres països del món no es respecta la llibertat religiosa.

En algunes zones de les regions de l'Àfrica del Nord i d'Àsia occidental, ser catòlic pot ser motiu d'agressió per part dels més extremistes. En aquest context, alguns temples i llocs de pregària sovint són saquejats i destrossats, i els fidels assassinats. Aquesta crueltat no té explicació i, com a espectadors de la realitat, aquests actes ens haurien de sacsejar i estremir.

Al nostre país, afortunadament, ningú tem per la seva vida, però ser catòlic no està de moda i sovint causa sorpresa, estupor i cert rebuig. De fet, en molts col·legis públics es dificulta a les famílies l'accés a l'educació religiosa. Com diu el papa Francesc, hi ha una «persecució educada» que margina els creients només per ser-ho. Tenim molts prejudicis davant el que no coneixem bé de primera mà. Aquest desconeixement pot arribar a provocar discriminació o fòbia cap a les religions. En una societat plural com la nostra, la llibertat d'expressió permet comentaris sobre la religió, sempre que es respectin els sentiments del proïsme, no alterin la convivència i no incitin a l'antisemitisme, la islamofòbia, la catolicofòbia o altres fòbies religioses. En aquest context, hem de dedicar esforços a denunciar i mirar de posar remei a aquestes fòbies, ja que la llibertat religiosa és un aspecte fonamental de la dignitat humana.

Jesús va saber acceptar i valorar les creences dels altres. Ho podem comprovar a l'Evangelí de Mateu (15,21-28). Gràcies a una dona cananea, Jesús es va adonar que també havia d'ajudar aquells que no compartien la mateixa fe. Així va succeir quan aquesta dona, que creia en altres déus, li va demanar que guarís la seva filla, petició davant la qual Jesús va dubtar per no pertànyer aquesta dona al poble jueu. Va dialogar amb ella i la va acceptar tal com era, amb les seves creences. Jesús ens dona una clau senzilla per apropar-nos als que no creuen ni pensen com nosaltres. Jesús ens convida a dialogar per conèixer els altres i respectar-los tal com són.

Benvolguts germans i germanes, tots hem de respectar el dret a la llibertat religiosa. És un valor que, entre tots, administracions públiques, societat civil, creients i no creients, hem de protegir. Construïm la pau, respectant la fe.

ACTUALITAT

El cardenal Omella es reuneix amb preveres extradiocesans al Seminari Conciliar

El passat dissabte, 26 de juny, va tenir lloc una trobada del cardenal Joan Josep Omella, arquebisbe de Barcelona, amb preveres extradiocesans procedents, la majoria d'ells, d'Àfrica i d'Amèrica Llatina. Tots els preveres han vingut a l'arxidiòcesi a cursar estudis de Litúrgia i d'altres especialitats.

En una primera part de la trobada, els preveres van compartir amb el cardenal arquebisbe de Barcelona la seva experiència de la pandèmia, tan personalment com pel que fa a la relació amb la comunitat parroquial on desenvolupen la seva tasca pastoral. Posteriorment, en un

torn obert de paraules, es va parlar de l'excel·lent acollida que han tingut a casa nostra i de l'experiència d'universalitat de l'Església.

A banda dels vint-i-cinc preveres i del cardenal Omella, a la trobada també hi van assistir Mn. Salvador Bacardit com a delegat episcopal per a la formació i acompanyament del clergat; el P. Gabriel Seguí, president de l'Institut de Litúrgia; Mn. Joan Cabot, coordinador del Secretariat diocesà de pastoral amb migrants i Mn. Miquel Àngel Pérez, consiliari del Secretariat diocesà de missions.

ENTREVISTA

Sant Ignasi: 500 anys

JOSEP LLUÍS IRIBERRÍ

La Companyia de Jesús ja ha iniciat la celebració dels 500 anys de la conversió d'Ignasi i de la seva arribada a Manresa, el 1522. El camí que va fer sant Ignasi, de Lloiola a Manresa, de gairebé 700 km., ja l'han completat a peu més de 2.500 persones, des de 2012. Des de l'Oficina del Pelegrí del Camí Ignasià, que dirigeix el P. Josep Lluís Iriberrí, sj, desitgen «que molta gent descobreixi el valor profund de fer un pelegrinatge, i que s'animi a fer-lo amb sant Ignasi».

Què aporta i quin valor afegit té el Camí Ignasià?

Cada Camí té les seves particularitats i coses en comú. Els paisatges són molt comuns: els Camins de Pelegrinatge que circulen pels països de la Mediterrània no canvien gaire de paisatge. La novetat de cada Camí l'aporta el motiu fundant del Camí, que en el nostre cas és sant Ignasi de Lloiola, la seva experiència de transformació personal i de seguiment incondicional al Senyor Jesús.

Necessitem gaudir d'una experiència interior de conversió com el Camí?

L'ésser humà del s. XXI viu assedegat d'experiència, anhelant trobar a la seva vida quelcom que el pugui omplir. Molta gent sent interiorment la necessitat d'omplir un buit de vida que l'experiència del pelegrinatge sembla curullar, segons els abundants testimonis recollits per mi mateix al llarg dels meus acompanyaments com a guia.

Creu que el Camí és una bona via evangelitzadora?

Sant Ignasi és un model de vida molt actual. Aquest home descobreix que la profunditat de la vida que ell cercava es troba en un altre camí, i ho deixa tot per fer realitat el seu somni més profund: viure la vida autèntica que no li donava el seu món del s. XVI. Avui no hem canviat gaire, per això el model de sant Ignasi atrau molta gent, que sent també que el món no els dona allò que els promet, i s'estimen més emprendre camins alternatius, com va fer sant Ignasi. Caminar amb ell pel Camí Ignasià t'ajuda a interioritzar el teu propi camí.

Oscar Bardají i Martín

GLOSSA

ENRIC PUIG JOFRA, SJ
Secretari general de la FECC

Agenollat davant el Senyor

Parlant sobre la pregària amb un mossèn jove, i a partir d'un suggeriment sobre la conveniència de fer-la de genolls en determinades circumstàncies i moments, m'explicà com el va motivar, en aquest sentit, la pregària de genolls del seu avi, ja d'edat avançada. M'explicà que, sent ell encara infant, va entrar a la cambra de l'avi i el va trobar fent pregària agenollat. Va repetir en altres ocasions aquesta visita a la cambra de l'avi i diverses vegades el va trobar pregant agenollat. El va impressionar, el va fer reflexionar i l'ha imitat en moltes ocasions. Sempre ha tingut present aquest record d'infantesa, que esdevingué, per sempre més, referent per a la pregària personal.

En el normal creixement en la fe, la vivència espiritual necessita de referències, experiències significatives d'altres persones que ajudin a constituir el propi bagatge espiritual, que ajudin a configurar una experiència personal de presència de Déu en el dia a dia i de possibilitat de comunicació amb Ell, quan passa i torna a passar per la nostra vida i quan ve a nosaltres i ens estima perquè és Amor. Les mediacions personals són moltes, diver-

ses i significatives. El testimoni de la pregària de genolls n'és una carrega de sentit que ens fa reconèixer la grandesa de Déu i la nostra petitesa. Sentir-nos les seves criatures, experimentar la seva proximitat, el seu amor i la seva misericòrdia. «Perquè en el nom de Jesús tothom s'agenolli al cel, a la terra i sota la terra, i tots els llavis reconeguïn que Jesucrist és Senyor, a glòria de Déu Pare» (Fl 2,10-11).

El cos pot expressar-se i parlar, esdevenir sagrament de l'ànima davant el Senyor amb les diverses expressions que pot adoptar: obrir-se a Déu amb la posició de les mans, expressant petició, lloança, agraïment; fer-ho assegut en una posició de recolliment; agenollat per expressar petició de perdó, de reconeixement de la grandesa divina... El cos també pot ajudar-nos a viure la proximitat de Déu Pare. «A l'hora de l'ofrena del capvespre vaig sortir del meu estat d'abatiment [...] vaig caure de genolls i, amb les mans alçades cap al Senyor, el meu Déu, vaig dir: "Déu meu, estic tan avergonyit i humiliat que no goso aixecar la mirada cap a tu"» (Esd 9,5-6). Donem testimoni que pugui esdevenir experiència!

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Mochila vacía y corazón lleno

HNA. M. DE LOS ÁNGELES MAESO ESCUDERO

Franciscana de los Sagrados Corazones

Con ocasión del Jubileo Compostelano, el Santo Padre ha mostrado su afecto y cercanía a los peregrinos del Camino de Santiago. En un mensaje dirigido a Mons. Julián Barrio dice: «Es un momento de gracia para toda la Iglesia.»

Quando el peregrino llega al final del camino, en tres grandes gestos puede concentrar sus vivencias.

Allí, en el Pórtico de la Gloria, se encuentran con la mirada serena del Señor. Un momento de gozo, de tarea cumplida. El Señor espera con los brazos abiertos, es el Padre que acoge; su misericordia se ha experimentado en todo el camino, al final nos recibe en un abrazo de amor y perdón, como al hijo pródigo que el Padre espera lleno de amor.

Con los peregrinos, compañeros de ruta, se adentra en el templo; en el Apóstol peregrino encuentra y abraza a todos. «Es un emotivo abrazo. Abrazamos en él a la Iglesia entera.»

El encuentro con el Padre y con los hermanos, durante todo el camino, nos permite a todos nosotros, peregrinos de la vida, salir de nuestro propio yo e ir vaciando nuestra mochila.

En la oración y en la liturgia, que gozosos celebramos, nos unimos al cielo y al santo de la puerta de al lado. «Un solo corazón que se hace casa de Dios y de los hombres y los llama a compartir la alegría del Evangelio.»

Que María peregrina nos ayude a ser discípulos misioneros y nos haga creer en la fuerza revolucionaria de la ternura y del cariño, de la Encarnación.

Lectures de la missa diària i santoral

12. ■ Dilluns (lit. hores: 3a setm.) [Ex 1,8-14,22 / Sl 123 / Mt 10,34-11,1]. Sant Joan Gualbert, abat; sant Abundi, prev. i mr. a Còrdova (854); sant Ignasi Delgado, bisbe i mr.; sant Josep Fernández, prev. i mr.; santa Marciana, vg. i mr.

13. ■ Dimarts [Ex 2,1-15a / Sl 68 / Mt 11,20-24]. Sant Enric (†1024), emperador germànic; sant Eusebi de Cartago, bisbe; santa Teresa de Jesús dels Andes, vg. carmelitana xilena; santa Sara, vg.

14. ■ Dimecres [Ex 3,1-6,9-12 / Sl 102 / Mt 11,25-27]. Sant Camil de Lel·lis (1550-1614), prev., fund. Servents dels Malalts a Roma (MI, 1582), patró dels malalts i els infermers. Sant Francesc Solano, prev. franciscà, de Montilla, missioner al Perú; santa Adela, viuda; beat Gaspar Bono, prev. mínim, de València.

15. □ Dijous [Ex 3,13-20 / Sl 104 / Mt 11,28-30]. Sant Bonaventura (1218-1274), bisbe d'Albano i doctor de l'Església, cardenal (franciscà). Sant Antíoc, metge mr.; sant Pompili-Maria Pirrotti, prev. escolapi.

16. □ Divendres [Ex 11,10-12 / Sl 115 / Mt 12,1-8]. Mare de Déu del Carme o del Carmel (s. XIII), patrona de la gent de mar. Santa Magdalena Albrici de Como, vg. agustina.

17. ■ Dissabte [Ex 12,37-42 / Sl 135 / Mt 12,14-21]. Sant Aleix, pelegrí; santes Justa i Rufina, vgs. i mrs.; santa Marcel·lina, vg., germana de sant Ambròs; sant Lleó IV, papa (847-855); beates Anneta Pelràs, Teresa de Sant Agustí i companyes, vgs. carmelitanes i mrs.

18. ■ † Diumenge vinent, XVI de durant l'any (lit. hores: 4a setm.) [Jr 23,1-6 / Sl 22 / Ef 2,13-18 / Mc 6,30-34]. Sant Frederic, bisbe d'Utrecht i mr.; santa Marina, vg. i mr.; santa Simforosa i els seus 7 fills, mrs.

DIUMENGE XV DE DURANT L'ANY

COMENTARI

Lectura de la profecia d'Amós (Am 7,12-15)

En aquells dies, Amasies, sacerdot de Bet-El, digué a Amós: «Vident, ves-te'n d'aquí. Fuig al país de Judà. Menja-hi el teu pa i fes-hi de profeta, però aquí, a Bet-El, guarda't de tornar-hi a fer de profeta, que això és un santuari del rei, un temple de l'estat». Amós li respongué: «Jo no soc profeta, ni he estat mai de cap comunitat de profetes. Jo soc pastor, i sé fer madurar el fruit dels sicòmors, però el mateix Senyor m'ha pres de darrera els ramats, i m'ha dit: "Ves a profetitzar a Israel, el meu poble"».

Salm responsorial (84)

R. *Senyor, feu-nos veure el vostre amor i doneu-nos la vostra salvació.*

Jo escolto què diu el Senyor: / Déu anuncia la pau al seu poble. / El Senyor és a prop per salvar els seus fidels, / i la seva glòria habitarà al nostre país. R.

La fidelitat i l'amor es trobaran, / s'abraçaran la bondat i la pau; / la fidelitat germinarà de la terra, / i la bondat mirarà des del cel. R.

El Senyor donarà la pluja, / i la nostra terra donarà el seu fruit. / La bondat anirà al seu davant, / i la pau li seguirà les petjades. R.

Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes (Ef 1,3-14)

Beneït sigui el Déu i Pare de nostre Senyor Jesucrist, que ens ha beneït en Crist amb tota mena de benediccions espirituals dalt del cel; ens elegí en ell abans de crear el món, perquè fóssim sants, irrepreensibles als seus ulls. Per amor ens destinà a ser fills seus per Jesucrist, segons la seva benèvol·la decisió, que dona lloança a la grandesa dels favors que ens ha concedit en el seu Estimat. En ell hem estat rescatats amb el preu de la seva sang. Les nostres culpes han estat perdonades. La riquesa dels favors de Déu s'ha desbordat en nosaltres. Ell ens ha concedit tota aquesta saviesa i penetració que tenim. Ens ha fet conèixer el secret de la decisió benèvol·la que havia pres en ell mateix, per executar-la quan els temps fossin madurs: ha volgut unir en el Crist tot el món, tant el del cel com el de la terra.

En ell, hem rebut la nostra part en l'herència. Ens hi havia destinat el designi d'aquell qui tot ho duu a terme d'acord amb la decisió de la seva voluntat. Volia que fóssim lloança de la seva grandesa, nosaltres que des del principi tenim posada en Crist la nostra esperança. Vosaltres vau escoltar l'anunci de la veritat, la Bona Nova de la vostra salvació i, després d'escoltar-la i de creure-hi, també vosaltres, en el Crist, heu estat marcats amb l'Esperit Sant promès. Aquesta és la penyora de l'heretat que Déu ens té reservada, quan ens rescatarà plenament com a possessió seva personal. Aleshores serem lloança de la seva grandesa.

✠ Lectura de l'Evangelí segons sant Marc (Mc 6,7-13)

En aquell temps, Jesús cridà els dotze i començà d'enviar-los de dos en dos. Els donà poder sobre els esperits malignes i els recomanà que, fora del bastó, no prenguessin res per al camí: ni pa, ni sarró, ni diners, ni un altre vestit, i només les sandàlies per calçat. I els deia: «A la primera casa on us allotgeu, quedeu-vos-hi fins que marxeu d'aquell lloc. Si en un lloc no us volen rebre ni escoltar, a l'hora de sortir-ne, espolseu-vos la terra de sota els peus, com una acusació contra ells». Els dotze se'n van anar i predicaven a la gent que es convertissin. Treien molts dimonis i ungien amb oli molts malalts, que es posaven bons.

Lectura de la profecia de Amós (Am 7,12-15)

En aquellos días, Amasías, sacerdote de Betel, dijo a Amós:

«Vidente: vete, huye al territorio de Judá. Allí podrás ganarte el pan, y allí profetizarás. Pero en Betel no vuelvas a profetizar, porque es el santuario del rey y la casa del reino». Pero Amós respondió a Amasías: «Yo no soy profeta ni hijo de profeta. Yo era un pastor y un cultivador de sicomoros. Pero el Señor me arrancó de mi rebaño y me dijo: "Ve, profetiza a mi pueblo Israel"».

Salmo responsorial (84)

R. *Muéstranos, Señor, tu misericordia y danos tu salvación.*

Voy a escuchar lo que dice el Señor: / «Dios anuncia la paz / a su pueblo y a sus amigos». / La salvación está cerca de los que lo temen, / y la gloria habitará en nuestra tierra. R.

La misericordia y la fidelidad se encuentran, / la justicia y la paz se besan; / la fidelidad brota de la tierra, / y la justicia mira desde el cielo. R.

El Señor nos dará la lluvia, / y nuestra tierra dará su fruto. / La justicia marchará ante él, / y sus pasos señalarán el camino. R.

Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Efesios (Ef 1,3-14)

Bendito sea Dios, Padre de nuestro Señor Jesucristo, que nos ha bendecido en Cristo con toda clase de bendiciones espirituales en los cielos. Él nos eligió en Cristo antes de la fundación del mundo para que fuésemos santos e intachables ante él por el amor. Él nos ha destinado por medio de Jesucristo, según el beneplácito de su voluntad, a ser sus hijos, para alabanza de la gloria de su gracia, que tan generosamente nos ha concedido en el Amado. En él, por su sangre, tenemos la redención, el perdón de los pecados, conforme a la riqueza de la gracia que en su sabiduría y prudencia ha derrochado sobre nosotros, dándonos a conocer el misterio de su voluntad: el plan que había proyectado realizar por Cristo, en la plenitud de los tiempos: recapitular en Cristo todas las cosas del cielo y de la tierra.

En él hemos heredado también los que ya estábamos destinados por decisión del que lo hace todo según su voluntad, para que seamos alabanza de su gloria quienes antes esperábamos en el Mesías. En él también vosotros, después de haber escuchado la palabra de verdad —el evangelio de vuestra salvación—, creyendo en él habéis sido marcados con el sello del Espíritu Santo prometido.

Él es la prenda de nuestra herencia, mientras llega la redención del pueblo de su propiedad, para alabanza de su gloria.

✠ Lectura del santo Evangelio según san Marcos (Mc 6,7-13)

En aquel tiempo, Jesús llamó a los Doce y los fue enviando de dos en dos, dándoles autoridad sobre los espíritus inmundos. Les encargó que llevaran para el camino un bastón y nada más, pero ni pan, ni alforja, ni dinero suelto en la faja; que llevaran sandalias, pero no una túnica de repuesto. Y decía: «Quedaos en la casa donde entréis, hasta que os vayáis de aquel sitio. Y si un lugar no os recibe ni os escucha, al marcharos sacudíos el polvo de los pies, en testimonio contra ellos». Ellos salieron a predicar la conversión, echaban muchos demonios, ungiendo con aceite a muchos enfermos y los curaban.

«Jesús comença a enviar els dotze»

JORDI LATORRE, SDB

Director de l'ISCR Don Bosco

La primera lectura ens presenta la vocació d'Amós, que ha estat pres per Déu enmig de la seva feina de pastor i de conreador de sicòmors a la seva terra de Judà, per adreçar-se a Israel, al nord, al santuari de Bet-El, i profetitzar allà la paraula de Déu, el seu missatge de conversió, davant d'un poble de cor obstinat.

La vocació profètica d'Amós i d'altres, a l'antic Testament, serveix per comprendre la vocació apostòlica que trobem al Nou Testament. També Jesús crida els seus deixebles enmig de la seva feina i de la seva família, perquè l'acompanyin i perquè l'ajudin a predicar la bona notícia del Regne que ja s'acosta.

A l'Evangelí d'avui Jesús incorpora els Dotze, que conviuen amb ell i l'acompanyen, a la seva missió apostòlica. Els envia de dos en dos, i els capacita per actuar sobre els esperits inmunds que tenallen la humanitat. I és que la paraula de Déu no pot quedar circumscrita en un territori determinat, i ha d'estendre's arreu.

En les instruccions que els dona, Jesús accentua la pobresa de mitjans i la lleugeresa de l'equipatge. El que dona valor no són els mitjans usats sinó el propi contingut del missatge: la presència del Regne de Déu, que desbarata els esperits malignes i guareix la malaltia que tenalla la vida de les persones.

La no acceptació de l'anunci del Regne forma part del risc de la missió. No tothom rebrà els missioners de l'Evangelí. Jesús mateix ho va experimentar. El missioner no és responsable de la duresa de cor dels evangelitzats; davant la negativa a escoltar, el missioner marxa d'allí a un altre lloc per tal de continuar la seva missió. Això va fer Pau i els seus col·laboradors: d'on eren rebuts, o fins i tot d'on eren rebutjats van marxar... i així es va anar ampliant l'àrea de l'anunci de l'Evangelí.

Els enviats són apòstols (missatgers enviats) del Regne, participen de la missió salvífica del propi Jesús, predicant, expulsant dimonis, i unguent els malalts amb oli per guarir-los. És el que Jesús fa al llarg de la seva vida pública.

L'enviament que fa Jesús dels seus continua en nosaltres. Sabent que la força està en el missatge i no en els mitjans, sentim també nosaltres la mateixa urgència per parlar al cor de les persones per anunciar-los l'Evangelí de Jesús, la seva mort i la seva resurrecció... perquè Jesucrist pugui omplir les seves vides, com omple també la nostra.

AGENDA

Eucaristia Missionera a la catedral de Barcelona. Dissabte 17 de juliol, a les 19 h, el cardenal Joan Josep Omella, arquebisbe de Barcelona, presideix l'Eucaristia Missionera que cada any celebren les diòcesis de la Província Eclesiàstica de Barcelona. Hi assistiran familiars dels missioners i persones vinculades als secretariats diocesans de missions dels tres bisbats.

Reunió de la Conferència Episcopal Tarraconense. Dilluns 19 de juliol, a les 9.15 h. El cardenal Omella participa a la reunió núm. 245 de la Conferència Episcopal Tarraconense.

Ordenació diaconal. Diumenge 18 de juliol, a les 18 h, el cardenal Omella presidirà l'Eucaristia de l'ordenació.

Xerrada missionera. Diumenge 18 de juliol, a les 18.30 h, se celebrarà una tertúlia amb el P. Josep Maria Sabé, salesià missioner al Camerun. Serà a la parròquia de Santa Tecla de Barcelona (Av. Madrid, 107-115).

Vocacions natives. Dissabte 17 de juliol, a les 19.15 h. El cardenal Omella presidirà una Eucaristia on es pregarà i es recordaran els missioners que es troben en països de missió. Aquest acte esdevindrà una trobada amb els missioners diocesans retornats, amb els seus familiars i amb tots els col·laboradors de les delega-

REFLEXIONS D'ESTIU

No tot té un preu; hi ha regals!

En el nostre món sabem prou bé que hem acabat posant preu a tot, i ben sovint acabem identificant el valor de qualsevol realitat, cosa, acció o persona, amb el seu preu. Ens costa creure que hi pugui haver un gest gratuït, fora del reduït cercle familiar o d'amics. Ens fa por que darrere d'aquests gestos pugui haver-hi algun interès ocult, que ens pugui passar factura... Hem posat preu a tot el que vivim en la nostra vida.

Sortosament, els gestos i les accions gratuïtes en el nostre món són moltíssimes, i sort en tenim, però ni es publiquen ni solen ser espectaculars. I la gratuïtat és molt important en la nostra idea de Déu. En la «paràbola dels dos fills», la resposta del pare al fill gran deixa ben clara aquesta gratuïtat: «El pare li contestà: "Fill, tu sempre ets amb mi, i tot el que és meu és teu"» (Luc 15,31). Es tracta d'entendre bé aquest «tot el que és meu és teu». És a dir, es tracta d'un do gratuït, que no busca altra cosa que el bé i la felicitat de la creatura.

I és que només Déu sap donar de tal manera que allò que ens dona, que és tot, ens ho dona de forma que ho podem acollir com a totalment nostre. Potser el cas

més senzill i clar el podem trobar en aquells diners que la mare dona al seu fill, els hi dona gratuïtament, perquè vol i perquè l'estima. Els hi dona de tal manera, que en aquella guardiola el nen té «els seus diners», i quan el dia del sant de la mare li fa un regal, és el «seu regal» que li fa. I do de la mare i regal del fill tenen com a fruit la comunió.

La mateixa Viquipèdia, parlant de la gràcia, en remarca més aquesta «dimensió de do gratuït, concedit per ajudar l'home a complir els manaments, salvar-se i ser sant, i com a l'acte d'amor unilateral i immerescut, pel qual Déu crida els homes vers ell».

Hem de recuperar l'Evangeli com la «bona notícia» del que Déu fa per nosaltres. Només els pobres comprenen la paràbola dels treballadors de la vinya, amb la paga igual per a tots d'Aquell Amo que és bo. I no cal dir que la primera pobra exemplar és Maria, la «plena de gràcia», que sap bé que allò que rep ho rep com a do gratuït.

Oriol Xirinachs (*Tornem-los la salabor,* Ed. CPL Barcelona 2021)

cions de missions de les tres diòcesis de la Província Eclesiàstica de Barcelona.

Cantata solidària de Bach. Divendres 16 de juliol, festa de la Mare de Déu del Carme, a les 20.15 h, a l'església dels pares carmelites de Badalona, el Conjunt Instrumental del Conservatori i Solistes, dirigits per Jordi Montoliu, interpretaran el *Magnificat in D.*

Major BWV 243; Text: Evangeli de Sant Lluc, 1,46-55.

LLIBRES

El tizón y las cenizas. Reflexiones a pie de calle sobre la vida consagrada d'Alejandro Fernández Barrojo. En aquest llibre de 288 pàgines, editat per San Pablo Comunicació, l'autor

ens presenta un recull de reflexions que han estat conferències o articles publicats en algunes revistes sobre el present i el futur de la vida consagrada amb

l'objectiu d'oferir llum a aquests temps complexos que vivim.

CARTA DOMINICAL

† **CARDENAL JUAN JOSÉ OMELLA OMELLA**
Arzobispo de Barcelona

Perseguidos

Persecuciones trepidantes e intrigas de espionaje han sido objeto de muchas películas en la historia del cine. Nuestra historia, lamentablemente, también está plagada de persecuciones de personas; personas que han sido y son perseguidas en muchos países, no por sus actos, como en las películas, sino por sus creencias.

Ayuda a la Iglesia Necesitada conoce bien esta realidad y recientemente ha presentado su informe anual en el que incluye datos muy preocupantes sobre la situación de muchos católicos en el mundo, personas que a menudo viven con temor y son rechazadas por su fe. La tendencia es cada vez más alarmante, en uno de cada tres países del mundo no se respeta la libertad religiosa.

En algunas zonas de las regiones de África del Norte y de Asia occidental, ser católico puede ser motivo de agresión por los más extremistas. En este contexto, algunos templos y lugares

de oración pueden resultar saqueados y destruidos, y los fieles asesinados. Esta crueldad no tiene explicación y, como espectadores de la realidad, estos actos deberían sacudirnos y estremecernos.

En nuestro país, afortunadamente, nadie teme por su vida, pero ser católico no está de moda y a menudo causa sorpresa, estupor y cierto rechazo. De hecho, en muchos colegios públicos se dificulta a las familias el acceso a la educación religiosa. Como dice el papa Francisco, existe una «persecución educada» que margina a los creyentes solo por serlo. Tenemos muchos prejuicios ante lo que no conocemos bien de primera mano. Este desconocimiento puede llegar a provocar discriminación o fobia hacia las religiones. En una sociedad plural como la nuestra, la libertad de expresión permite comentarios sobre lo religioso siempre que se respeten los sentimientos del prójimo, no alteren la

convivencia y no inciten al antisemitismo, la islamofobia, la católicofobia u otras fobias religiosas. En este contexto, debemos dedicar esfuerzos a denunciar y mirar de remediar estas fobias, ya que la libertad religiosa es un aspecto fundamental de la dignidad humana.

Jesús supo aceptar y valorar las creencias de los otros. Lo podemos ver en el Evangelio según san Mateo (15,21-28). Gracias a una mujer cananea, Jesús se dio cuenta de que también debía ayudar a aquellos que no tenían su misma fe. Así sucedió cuando esta mujer, que creía en otros dioses, le pidió que curara a su hija, petición ante la cual Jesús dudó por no pertenecer esta mujer al pueblo judío. Dialogó con ella y la aceptó tal como era, con sus propias creencias. Jesús nos da una clave sencilla para acercarnos a los que no creen ni piensan como nosotros. Jesús nos invita a dialogar para conocer a los demás y respetarlos tal como son.

Queridos hermanos y hermanas, todos debemos respetar el derecho a la libertad religiosa. Es un valor que, entre todos, administraciones públicas sociedad civil, creyentes y no creyentes, tenemos que proteger. Construyamos la paz, respetando la fe.

Seguiu-nos
esglesia.barcelona

 facebook.com/EsglesiaBarcelona
 [@esglesiabcn](https://twitter.com/esglesiabcn)

Sintonitzeu
Ràdio Estel: 106.6 FM
Ràdio Maria: canal de ràdio a la TDT